

Előfizetési árak:

Egész évre	12	frt.
Félévre	6	"
Negyedévre	3	"
Egy hóra	1	"
— Egyes szám 4 kr. —		

Kiadóhivatal:

Plettz Fer. Pál könyvnyomdája
Nagybecskerek, Uri-utca 276. sz.,
hová az előfizetések és a lap
szétküldésére vonatkozó felszó-
lamlások intézendők.

TORONTÁL.

POLITIKAI ÉS TÁRSADALMI NAPILAP.

Szerkesztőségi iroda:

Nagy-Becskerek.
Zápolya-utca 1-86 szám
hová a lap szellemi részét illető
minden közlemény intézendő.

Hirdetések

a kiadóhivatalban fogadtatnak el.
Azonkívül az összes hirdetési
irodáknak.

Megjelenik mindennap,
vasár- és ünnepnapok
kivételeivel.

A katolikus nagygyűlés után.

Nagybecskerek, január 18.

Az első magyar országos katolikus gyűlés rendezői kitűnően végezték dolgukat: a gyűlés fényes volt, imponáló volt; a taktika ügyes, a nélkül, hogy provokáló lett volna; a gyűlés lefolyása méltó, előkelő. A redut óriási termének emelvényén ültek Mária királyságának katolikus püspökei, Magyarország legnagyobb arisztokrata családjainak ivadékaival elegyesen; a teremben ezrekre menő tömeg: főpapok, plébánosok és káplánok, országgyűlési képviselők, tanárok és más osztálybeli lateinerek, polgárok és földművesek tekintélyes számban, mindnyájan ünnepi öltözetben, töltötték meg a földszíntet, míg a karzatokat ájtatos hölgyek koszorúja ékesítette. Ehez a pompás kerethez most a biborba öltözött hercegprimás kiemelkedő képét kell képzelnünk, a ki látványos, melódikus, szívhez szóló hangjával az első üdvözlést intézi a gyűléshez, aztán, bármely párthoz tartozzék valaki, az egészről csak azt a benyomást tarthatja meg emlékezetében, melyet fentebb kifejezésre juttatni megkísérlettünk.

Vaszary Kolos, mint mindig, ha nyilvánosan szót ragad, most is szépen, fellelősen beszélt; szónoklatában költőies érzés, magasabb szellem lengett, mely még akkor is a gyűlés felett lebegett, mikor a vizek jöttek és a „szakszónokok“ épp oly kényelmesen, mint hosszasan s unalmasan eveztek lapos előadásai szótengerében. Maradjunk tehát a biboros szép, költői és szellemes beszédénél, mely egyedül fontos és mérvadó a tartottak közül. Nem gondolunk arra, hogy a magyar katolikus egyház fejének kijelentéseit részletes bírálat alá vegyük, avagy éppen polemizálni akarjunk vele: minden nagyrabecsülésünk és őszinte tiszteletünk mellett is, melyet a biboros hercegprimás fenkölt személye

kelt bennünk, egyházpolitikai tekintetben a mi utaink nem haladnak abban az irányban, melyet ő helyesnek jelölt meg. És mi azt tartjuk, hogy a katolikus nagygyűlés, ha még oly magas érdekeket képviselt, ha Magyarország katolikus lakosságának még oly széles rétegeit képviselte is, a Szt-István-birodalom kilencz milliónyi katolikusainak mandátumával nem bírt és a katolikus lakosságnak politikai képviselete csak úgy, mint a nem-katolikusé, a parlamentben van és a közvéleményben való részét politikai ügyekben más hitfelekezetekhez tartozó polgártársakkal együtt az erre törvényesen jogosított és hivatott testületek által nyilváníttja. E szerint a fenkölt biboros enuncziációjából csak némelyeket emelünk ki, hogy részünkről szerény észrevételeket fűzzünk azokhoz.

Valóban költői érzésű volt a hitnek fájáról szóló kép, mely fáról csak azok a levelek hulltak le hervadtan, melyeknek szála nincs szoros összeköttetésben a törzsszel s így éltető nedvéből erőt nem nyerhetnek, elsárgulnak és az idők és szenvedélyek viharai letépi őket. De engedje meg nekünk a biboros költő azt a megjegyzést, hogy az Urnak még más fáis is vannak a kertjében és ezek is élni, virágozni, lombot hajtani akarnak s nem akarják leveleiket elhullatni. Továbbá, nemcsak azok a levelek hullanak le, melyek elvesztették a törzs életnedvével a szoros összeköttetést; valamennyi levél lehull idővel a fáról, de ismét megújulnak. Végül a teremtő maga illesztette be a természet törvényébe azt, hogy időnként vihar kerekedjék, mely nemcsak a leveleket törli le a fáról, hanem galyakat és hatalmas ágakat is, a fa azonban ezután még erősebben, egészségesebben virul: értelmes, ügyes kertészek pedig nem is várnak addig, míg vihar vagy zivatar törli le a tulságosan sarjadzó ágakat, hanem

megnyesik maguk a fát a belombosodott részekben; a seb hamar beheged, a fa pedig belül erősebb, egészségesebb lett, kifelé is csakhamar megnő, nagyobb, lombosabb lesz mint azelőtt volt, e mellett pedig összhangzatosabb a nélkül, hogy a többi fát gátolná virulásában.

Velősen hangzik a biboros e mondása: a királynak, a hazának szívesen feláldozzuk vagyónunkat, szívünket, életünket, de lelkünket nem! Amde a lélek feláldozását ki sem kívánja. Minden tényező azon buzgólkodik, hogy a reformokat úgy alakítsák, hogy azok a lelkiismeret körét ne érintsék. A kor-szellem előtt meg kell hajolnia mind annak, a mi valamely intézményben emberi, földi, mert a korszellem ércz-szárnyakon röptül, melyek legyőznek minden emberi ellenállást: ezért alkalmazkodott az egyház 1790/1 és 1848-ban is az elkerülhetetlenhez. A biboros ezekre a jelentőséges korszakokra hivatkozott.

Az adott szó és az ellenzék.

Nagybecskerek, január 18.

—kb— A reverzális-hajzában a miniszterelnök megtalálta az archimedesi pontot. Egy hajzállal sem tért el a becsület, a politikai tisztesség útjáról, de egyuttal lefegyverezte a nemzeti és függetlenségi anyapárt család erkölcsi bíráit. A klerikálisok a reverzális-hajzával a reformok sorsát akarták rosszabbítani és azt a tételt állították fel, hogy a reverzálisokat be kell tartani.

Persze, hogy így kellett a tételt felállítaniok, mert hiszen Apponyi hívei közt és a függetlenségi anyapárton ülnek azok, akik reverzális adtak és azt be is tartják.

A tétel hamissága nyilvánvaló. Nem az itt a kérdés, hogy betartja-e valaki a reverzális vagy sem, az erkölctelenség abban rejlik, hogy reverzális adott, tehát két meggyőződéssel ke-

adott az istennek, mert boldognak érezte magát, pedig azt sem tudta: miért.

Akkor éjjel szépet álmódott. Ugy tetszett neki, mintha látta volna azt a szál majoránát, a mit ledobott az ifju bárd lábaihoz. A rezgő levelek közül lassan kiszállott egy icsi-piczi tündérke. Ragyogtak a szárnyai, korona tündöklött a fején, hosszú zöld ruha volt rajta, a remény színe.

— Odetta, rebegte suttogó hangon a tündér, — én vagyok a szerelem tündéré. Én küldtem hozzád ma reggel az ifju Loist, azt a mézes ajku bárdot. Láttam könyeidet folyni s le akarom törölni arczodról, hogy ne hervasszák el. Azért bolyongok a földön, hogy összekeressem és egybeforraszszam azokat a sziveket, a melyek egymásért vernek. Benézek kunyhóba, palotába egyaránt s néha megcselekszem azt is, hogy a pástorlegény mellére ráhajtom egy királykisasszony fejét. Virágokat ültetek az én kedveltjeim útjára s aranyos folyondárral összekötöm őket. Ott lakom az utszéi fűben nyáron; télen pedig a kandalló izzó parázsa között. Megtalálhatni engem a mátkapárok nekipirult arcán is. Amerre én járok, mindenütt csók csattog s édes igék suttognak. Ne sirj tovább Odetta, én vagyok a szerelem tündéré. Azért jöttem, hogy leszárítsam a könyeidet.

Eat mondva, visszarepült a virágba, a virágból bimbó lett és a bimbó bezárta szirmait. Te is jól tudod, Ninettám, hogy él az a tündér. Nézd csak, ő tánczol most itt, s mi kandallónk parázsán. Száni való szerencsétlenek, a kik nem hisznek a tündér létezésében.

Mikor Odetta felébredt, napsugarak játszadoztak hálókamrájában, madárdal csapott be ablakán s az első csóktól illatozó reggeli szellő kaczerkoldva enyelgett szőke fűrtelivel. Jókédvvel kelt föl, egész nap dalolt, tudva, hogy igazat mondott a jó tündér. Az est beálltakor lement a kastély tágas termébe.

A „TORONTÁL“ TÁRCZÁJA.

A szerelmes tündér.

Irtá: Zola Emil.

Ninetta, hallod-e, hogy kopog a jég az ablakunkon? A szél végig süvölt a hosszú tornácson. Beh, csuf decemberi esténk van. A szegény embert majd megveszi az isten hidege ott künn a gazdag kapuja előtt. Vesd le atlaszczipellőidet, vesd le selyemruhádát, Ninettám s gyere, ülj ide a térdemre a kandalló mellé; szépet akarok ma este mesélni, szép tündérmesét.

Volt egyszer egy hegy tetején egy ódon kastély, sötét és mogorva. Csupa torony, bástya meg vasláncos felvonóhidak; csupa vasba öltözött emberek őrizték éjjel nappal. Enguerrando gróf volt a kastély ura, szíves vendéglátója az oda tévedt lovagoknak.

Ha láttad volna azt az öreg harczost, mikor fel s alá járt a tágas csarnokokban; ha hallottad volna, hogy milyen kemény, fenyegető hangon szokott az öreg dörmögni: megborzadtál volna, mint a hogy az unokahuga megborzadt, Odetta, ez a gyönyörűséges, áldott lelkű kisasszony.

Bizonyosan láttad már valamelyik reggelen, hogy egyik másik félénk virág a sok csalán és szederinda között, mint nyitja fel ajkát a nap első csókjára. Ahhoz a szerény virághoz hasonlított ez a szegény leányka is, ama durva harcosok között.

Már kis gyermek korában, mikor még bábuival játszadozott, mindig összeszorult a szíve s a szeméi megteltek könnyekkel, valahányszor észrevette nagybátyját. Most már nagyra nőtt és szép hajadonná lett; eddig ismeretlen érzelmek turakodtak főhéher keblébe, de most még inkább erőt vett rajta a félelem, ha Enguerrando gróffal találkozott.

Egy felreosó toronyban volt a lakása s azzal foglalkozott, hogy lobogókat himzett, imádkozott, meg ki-kínéztet ablakából a zöld mezőre és a kék égboltozatra. Éjjelenként, mikor esend és nyugalom borult a tájra, felkelt ágyacskájáról a csillagokat nézni s tizenhat éves szívecskéjével elkalandozott a mérhetetlen térségekre, hogy megkérdezze titoktartó barátaitól, a ragyogó csillagoktól: ugyan micsoda lehet az az új érzés, a mi mostanában felzavarja álmaiból. Az így átvirrasztott éjszakák után, nyugtalan ábrándozásainak szüntével, ugy szeretett volna oda futni az agg lovaghoz s nyakába borulni; de egy durva szó, egy hideg tekintet megállította és visszatért újra toronyos házába lobogókat himezni, imádkozni és elmerengeni.

Ugy e sajnálod, édesem, a szegény Odetta? Igazad van, Ninettám, mert üde volt és ilatos az a leányka; üdeségét, illatát megirigyelhette még egy virág is.

Egyszer épen két gerlicze turbékolásán gondolkodott el, a midőn alulról édesen csengő hangot hall. Lenéz s egy szép ifjut pillant meg. Énekelt az ifju s bebocsátást kért. Odetta oda figyelt, de nem értette meg a szavakat; szíve azonban elszorult, lassu könnyek perregtek le arcán s könnyeiben megfürdött az a majoránna-szál is, a mit kezében tartott.

A kastély kapuja zárva maradt. Egy ór lekiáltott a falakról:

— Távozzék innen! Itt katonák laknak!

Odetta csak nézett tovább lefelé s véletlenül kiesett kezéből a majoránna-szál, a mit könnyeiben megfürdősztott. A virág a dalnok lábái elé esett le. Ez felpillantva, meglátta azt a szőke kis fejet, felvette a földről a virágot, megcsókolta s azután eltávozott, de nem a nélkül, hogy folyvást vissza ne tekintessen.

Mikor eltűnt a bárd, Odetta leereszkedett a térdeplőjére és imádkozott; valamiért hálát

szekedett, egy nyilttal a választók, egy titkossal a plébánosok előtt.

A miniszterelnök helyesen oldotta meg a kérdést. Kijelentette, hogy a két meggyőződés közt csak úgy lehet az ellentétet kiegyenlíteni, ha a reverzalist adó képviselő létesíti a mandátumát. Olyan nyilatkozat, mely a politikai erkölcs és a parlamentarizmus követelményeinek egyaránt megfelel. Ebből a nyilatkozatból az következik tehát, hogy mindazok, akik szabadelvű programot vallottak nyíltan és ez ellen klerikális reverzalist adtak, kötelesek magukat új választás alá vetni.

Mit szólnak ehhez a hangos szavu erkölcs-bírák ott a klerikális nemzeti párton és az anyapárt reverzalista vitézei?

Majd meglátjuk, hogy lesz-e annyi politikai tisztesség és bátorság a nemzeti párton és anyapárton, hogy ott elmerje valaki ismételni Wekerle nyilatkozatát.

Különösen a függetlenségi anyapárt érdekel minket.

E párt tagjai ama választási szózat alapján ülnek a képviselőházban, melyet Eötvös Károly fogalmazott és mely a szabadelvű reformokat hévvel követeli. A ki az anyapárton e szózat ellenére a reverzalist tartja meg, a reformok ellen szavaz, az kiszédelegte mandátumát. Az anyapárt egyetlen tagja sinos jogositva a reformok ellen szavazni. Ha ezt akarná tenni, le kell tennie mandátumát és a választók döntése elé kell vinnie ügyét.

Módelett visszatetsző az a káröröm, a melylyel az ellenzéki sajtó a kiválasztásokat regisztrálja, mert ebből megint csak azt látjuk, hogy az ellenzék sokkal jobban örülne a Wekerle-kormány bukásának, mint az egyházpolitikai reformok diadalának. Szóval, az ellenzék ebben a nagyjelentőségű kérdésben is a közérdeket alárendeli a párttaktikának.

A szabadelvű pártból történt kilépések két kérdést vetnek kényszerítő erővel a felszínre.

Az egyik ez:

Miután a kilépett képviselők a szabadelvű párt programjával, a párt jelöléseinek égisze s a párt támogatása mellett választattak meg: érzik-e magukban azt az erkölcsi kötelességet, hogy az ászóló elhagyása után, le kell tenniük mandátumaikat?

A másik kérdés pedig ez:

Miután a javaslat elfogadása vagy elvetése

Enguerrando gróf mellett egy lovag ült s hallgatta, mit mesél az aggastyán. A leány elővette kerekas rokkáját, leült a tűz mellé. A tűzben tücsök csiripelt. Az elefántcsont-orosó gyorsan pergett az ujjak között.

A mint pergett az orosó, átátpillantott Odetta a vendég lovagra s szemébe akadt egy szál majoránna; hangjának édességéről felismerte Loist. Majd felsikoltott a meglepetéstől; hogy elrejtse izgatottságát, lehajlott a tűzhöz éleszgetni. A lángok még jobban felcsaptak, ezrével ugrádozott fel a szikra. Ime, egyszerre csak váratlanul, mosolyogva megjelent a szerelem tündéré. Ő ráta ki zöld ruhájából a siserőgő szikrákat. Arany esőként hullottak a szikrák szanaszét a teremben, körülöpködtek a két fiatalt, de az öreg gróf nem vett észre semmit. Az öreg gróf egyik csatájáról mesélt éppen, a mit a hitetlenek ellen vívott hajdanában, de azzal nem törődött a ravasz tündérke, ő is elmondá a maga mondókáját, csak hogy persze nagyon is halk hangon:

— Ti csak szeressétek egymást, édes gyermekeim! A multakon hadd tépelődjenek az aggok, azokat a hosszú történeteket ereszszétek ki a másik fületeken. Ti csak szeressétek egymást. A láng ropogásával csupán a ti csókjaitok zaja egyesüljön. Majd beköszönt egyszer ti reátok is az az idő, mikor azzal enyhítetek fájdalmaitokat, hogy visszaemlékeztek ezekre a mai boldog órákra. Szeressétek egymást s hagyjátok az öregeket beszélni!

Betakarta őket a szárnyaival, még pedig olyan pompásan, hogy az öreg gróf nem látta meg, mikor Lois rálehelte első csókját Odetta homlokára, hanem folytatta nyugodtan tovább, hogy „a vasfejú óriást” mily remekül átszurta ő „Giraldá” nevű hatalmas kardjával.

Ninettám, lelkem, beh gyönyörű szárnyai voltak annak a tündérnek! Olyan átlátszó, mint a kristály; olyan finomak, mint a lehellet, hanem azért mihelyt az a veszedelem fenyegette a szerető párt, hogy meglátják őket nagyra

a liberalizmus és reakció elvi kérdése: az országgyűlés ellenzéki pártjai szükségét érzik-e annak, hogy az elvek mellett vagy ellen nyíltan, férfiasan, a komoly politikus bátorságával föllépjenek, álláspontukat precizizozzák s mindazoknak, akik a párt nézeteivel nem egyező elvi politikának hívei: a pártból való távozásra épp úgy utat engedjenek, a mint utat engedett erre a szabadelvű párt?

HIREK.

— **Kinevezések.** A m. kir. miniszterelnök, mint pénzügyminiszter Angyalossy József, Kutassy József és Kwirschfeld László pénzügyi fogalmazó-gyakornokot a nagybecskerek-i pénzügyigazgatósághoz pénzügyi fogalmazókká nevezte ki.

— **A fősorozás Torontálmegyében.** A folyó évi fősorozás tervezetét, melyet a vármegye készítet el, a honvédelmi miniszter jóváhagyta. E tervezetbe volt alkalmunk betekinteni, s így egész hitelesen közölhetjük az egyes sorozó járásokban megtartandó fősorozás idejét. E szerint a sorozások a következő sorrendben tartatnak meg. 1. Nagyikinda város: márczius 1. és 2., felhívott hadkötelesek száma 256, sorozási elnök: Bayer Alajos; 2. Nagyikindai járás: márczius 3., 5., és 6., f. h. sz. 382, s. e.: Vinczehid Izso; 3. Törökbecsei járás: márczius 8., 9., 10. és 12., f. h. sz. 620, s. e.: az alispán; 4. Nagybecskerek város: márczius 14. és 15., f. h. sz. 292, s. e.: dr. Kis János; 5. Nagybecskerek-i járás: márczius 16., 17., 19. és 20., f. h. sz. 766, s. e.: dr. Dellimanich Lajos; 6. Párdányi járás: márczius 22., 28. és 29., f. h. sz. 367, s. e.: Jenovay Imre; 7. Módosói járás: márczius 31., április 2., és 3., f. h. sz. 428, s. e.: az alispán; 8. Antalfalva: április 5., 7., 9. és 10., f. h. sz. 779, s. e.: Paulinyi Samu; 9. Pancsova: április 14., 16., 17. és 18., f. h. sz. 771, s. e.: az alispán; 10. Alibunár: április 20., 21. és 23., f. h. sz. 555, s. e.: Rigó István; 11. Bánlak: április 25., 26. és 28., f. h. sz. 422, s. e.: ifj. Daniel Pál; 12. Nagyszentmiklós: márczius 9., 10., 12., 13., 14. és 15., f. h. sz. 688, s. e.: gr. Nákó Kálmán; 13. Törökkanizsa: márczius 17., 19., 20., 21., 22. és 28., f. h. sz. 718, s. e.: Rónay János; 14. Csene: április 9., 10., 11. és 12., f. h. sz. 506, s. e.: dr. Dellimanich Lajos; 15. Zombolya: április 13., 14., 16., 17. és 18., f. h. sz. 714, s. e.: Babits József és Perjámos: április 20., 21., 23. és 24., f. h. sz. 570, s. e.: Daniel László.

megnöttek a szárnyak s úgy megvastagodtak, hogy a világot sem lehetett volna áthallani rajtuk a csókolózást.

Azt beszélük, hogy a lányok legtöbbször szert tudnak ejteni olyan szárnyakra, mikor el tudnak rejtőzködni még az édes anyjok éber szemei e'él is. Nemde igaz, Ninettám, lelkem?

Mikor az öreg gróf végre-valahára bevégezte elbeszélését, a szerelem tüdére eltűnt, a merről jött. Lois megköszönte a szives vendéglátást s ő is elment, de még előbb csókot nyomott Odetta piros ajkára.

Akkor éjjel is szépeket álmodott a vár kisaszonnya.

Másnap reggel lement a kertbe s a legsötétebb lugast kereste fel. Oda ment egy lovag hozzá, köszönt neki s megpillantá kezében azt a majoránaszálát, mely egyszer megfürdött a lány könnyeiben. Hangja édességéről is felismerhette Loist, a ki álruhában lopódzott a várba. A lovag leültette egy zöld gypágyra, közel a forráshoz. Most meg fényes nappal nézdegélték egymást. Bogarak zümmögtek a gyepen; nem messzire lehetett tőlük a jó tündér. Sok mondanivalójuk lehetett egymásnak, mert a míg ők beszélgettek, ott mellettük, az egyik bokorban két bogár egészen elkészült egy fészek építésével.

Hirtelen meghallják, hogy Enguerrando gróf sarkantyus csizmái alatt dobog a porond. A szerelmes pár reszketni kezdett az ijedségtől. De a forrás vize még hangosabban loosogott, a tündér pedig mosolyogva kiugrott a habokból. Szárnyait reájok takarta s elsurrantak mindhárman a gróf mellett. Az öreg hallott ugyan valami neszt, de nem látott senkit.

A tündér megcirógatta pártfogoltjait s halkán ezt susogta nekik:

— Én csak azoknak fogom ám pártját, a kik igazán szeretik egymást; a kiknek kihűlt egymáshoz a szivök, az k hiában esengenek a segítségemért. Ne féljétek; szeressétek csak egymást, akárhol vagytok, künn a kertben a

— **A hajózható Bega-csatorna.** A földmívelésügyi miniszter Temesvár szab. kir. város felterjesztésére, melyben a Bega-csatornának a hajózás igényeihez képest leendő átalakítása tárgyában a szükséges intézkedések megtételét kéri, arról értesítette Temesvár városi tanácsát, hogy a Bega csatornának rendszeres hajó-utttá való átalakítására vonatkozó tervek elkészítésével mult évi szeptember hó 6-án a temesvári folyamnépki hivatalt már megbizta és annak végrehajtásáról intézkedni fog.

— **Az ügyvédi kamarából.** A szabadkai ügyvédi kamara dr. Székely Ignác ügyvédet O-Becsé székhelylyel az ezen kamaránál az ügyvédekről vezetett lajstromba felvette.

— **A jegyzői tanfolyam bálja.** Mint értesülünk, már elkészültek a meghívók, amelyek a jegyzői tanfolyam hallgatóinak február 1-én végbemenő elite-báljára szólnak. A meghívók a vármegye színeiben vannak tartva s művészi kivitelükkel elsőjé képezik ama meglepetéseknek, amelyekben a sorény rendező bizottság a bál közönségét részesíteni fogja. A meghívókat ma kezdik szétküldeni. A rendező-bizottság a vármegye összes főbb tisztviselőinél tisztelgett, hogy őket a bála meghívja s a meghívottak valamennyien megígérték a megjelenésüket. Mindinkább szaporodnak így azok a biztató előjelek, amelyekből bátran fényes sikert jósolhatni a jegyzői tanfolyam bálpremiéjének.

— **Haldokló herczeg.** Esterházy Miklós herczeg állapotában aggasztó fordulat állott be. A rokonok a katasztrófa közeli bekövetkezéséről félnek.

— **Strasser Albert halála.** Temesvárról azt a hirt vesszük, hogy Strasser Albert, Torontálmegyei tiszteletbeli főjegyzője, a kereskedelmi és iparkamara titkára, tegnap éjjel rövid szenvedés után 63 éves korában elhunyt. Strasser a délvidéki társadalmi életnek kimagasló alakja volt. Halála a temesvári kereskedelmi- és iparkamarára nézve pótolhatatlan veszteség, a délvidék közgazdaságára és a hírlapirodalmára pedig egyaránt nagy csapás. Különösen Temesvár városa veszít az elhunytban sokat, ki már a hetvenes évek óta szerepet vitt a város társadalmi életében, amit jeles tolla, megnyerő modora és mindenekfölött kiváló szónoki tehetsége biztosítottak számára. Érzelmében hazafias volt és tollával nagy szolgálatot tett a délvidéki közgazdasági hatóságoknak a szerb omladina kivételeinek leküzdésében. Rendkívül sokat tett az 1891. évben Temesvárott rendezett ipar- és mezőgazdasági kiállítás ügyében, mint a kiállítási bizottságnak fáradhatlan buzgalmu,

forrásnál, éjjel avagy nappal. Én mindig veletek vagyok és vigyázok reátok. Engem azért teremtett az isten, hogy enyelgéseket ne zavarhassák meg az emberek, a kik gunyt üznek mindenből, a mi szent. Mikor a jó isten szárnyakat teremtett a vállaimra, így szólott hozzám: „Menj le a földre és örvendeztesd meg a szerető ifjak szivét!” Hát csak szeressétek egymást, én itt vagyok és öröködom fölöttetek.

Ezután harmatot gyűjtött; (csak ezzel él a tündér) és mikor jóllakott vele, egymásba tette Odetta és Lois kezét, hogy vidám tánczra keljenek.

Ugy-e édes Ninettám, szeretuéd tudni, hogy mi lett a szerelmes párból, de nem mondom meg, mert attól tartok, hogy nem hiszed majd el; vagy ha elhiszed, megirigyled a sorsukat s nem osztogatsz nekem többé olyan forró csókokat, mint eddig.

De látom, hogy most még kíváncsibb vagy mint valaha; tehát elmondom a kedvedért azt is, Ninettám!

Egyszer a többek közt újra együtt volt Lois és Odetta. A kis tündér oda repült hozzájuk . . . varázsbottjával megérinté homlokaikat és . . . Lois és Odetta átváltoztak . . . két majoránna-szállá, de olyan széppé ám, a minőt csak egy tündér varázsbottja fakaszthat a földből.

Közel voltak egymáshoz, olyan közel, hogy egymáshoz értek. Az a két csodálatos virág örökké üdének maradt, örökké gyönyörködtek egymás illatában s tetszelegtek egymás harmatában.

Az öreg Enguerrando gróf azzal vigasztalja magát, hogy minden este elbeszéli: miképen ölte meg Giraldá nevű rettenetes kardjával a „Vasfejú óriást.”

Most meg édes Ninettám, ha kimegyünk a mezőre, keressük fel az elbűvölt majoránát és kérdezzük meg tőle, hogy melyik virágba bujt el a szerelem tündéré.

Fordította: Lanka.

tetterős titkára és a rendezendő millenniumi kiállítás ügye is sokat veszít az elhunytban, ki széles körű ismereténél fogva nagy szolgálatot tehetett volna a kiállítás ügyének.

— **Tüz.** Milov Luka jómódu parasztgazda Mészáros Lázár-utca 1865. sz. a. házában ma reggel ötödél órakor a cseléd gondatlansága következtében tűz ütött ki. A tűz színhelyén csakhamar megjelent Loga Szilárd városi alkapitány nehány rendőrrel, valamint a tűzoltóság és együttes fáradozásaiknak sikerült a tüzet lokalizálni. Az istállóban levő jószágoknak nem esett baja, valamint hogy a tűz a házában is csak csekély kárt okozott.

— **Párbaj.** Városunkban a reggeli órákban mindenfelé izgatott csoportok tárgyaltak egy szenzációs hírt, amely futó tűzként terjedt el Bégán innen is, Bégán túl is. A hír egy véres pisztolypárbajról regélt, amelynek halálosan megsebesült áldozata Nagybecskereknek egyik közkeveltségben álló kereskedője. Utánajártunk a szenzációt keltő esetnek és megbízható helyről szerzett információink alapján sietünk kijelenteni, hogy az eset távolról sem oly komoly és véres színezetű, aminőnek azt egyesek izgékony képzelete felfújta. A mindenesetre érdekes hír értesülésünk szerint ilyenformán keletkezett: Tegnap éjjel nagy társaság verődött össze egy éjjeli kávéházban, ahol a mulatni szerető fiatalok viharos éjszakák után előszeretettel szokott betérni, mietől Morpheus karjaiba dőlné. Hajnal felé a társaság két tagja, egy Nagykindáról tegnap érkezett odaváló fiatal kereskedő, dühös táncos, aki csak tegnap lépett be a paja virágzó üzletének czégsébe, amely Norinbergából, a szép, lovonjövő hercegnők honából látja el magát árukkal és egy helybeli, galanteriákkal foglalkozó bonvivant keményen összezdültek. A nagykindai jeles csárdás táncos ugyanis azt szalasztotta ki a száján, hogy az általa politikailag jellemtelenekek tartott reverzalistáknak a maga részéről a világ minden kincseért se nyitna lapot nagy, sárgarézkapcsos főkönyvében, amely minden félreértést kizáró, határozott kijelentésen a nagybecskereki ur kissé lazítani akart. Szó szót követett, elannyira, hogy a téli regg sápatag virradatja már négy komoly urat látott a kávéház füstös termében tanácskozni. A halk hangon folytatott konferencia eredménye az volt, hogy a négy (komoly ur) párbajsegéd pisztolypárbajban állapodott meg, vontcsövű pisztolyval, husz lépés távolságra, öt lépés advance szal. Hely a tornacsarnok, idő reggeli hat óra. A két ellenfélnek csak annyi ideje volt, hogy lemossa magáról a kávéház porát és füstjét. Negyedóra múlva az ellenfelek (természetesen a reggeli fagytól) vacogva állottak szemben a tornacsarnok tágas termében, míg a segédek izgatottan kerestek valamit. Ez a valami, mint az nemsókára kiderült, a pisztolyok voltak, amiket a bennük levő pisztolyokkal együtt a segédek elfelejtettek elhozni. A didergő ellenfeleken a lázas keresés alatt már bizonyos békületenség hatalmasodott el és a segédek felszólítása nélkül pár lépés advance tettek egymáshoz, amikor csak a terem hatalmas tölgyfaajtaja nagy robajjal megnyílik és azon a városi alkapitány hatalmas alakja férközik be, nyomában két rendőrrel. S mi alatt a meglepett társaság tanácstalanul néz össze, a két ellenfél (valószínűleg a rendőri beavatkozáson való bosszúságukban) dühösen kiabál és vérszomjasan néz egymásra. Az alkapitány és a segédek csak nagy nehezen tarthatták vissza az ellenfeleket attól, hogy hirtelen támadt harcias kedvükben egymásra rohanjanak. A két ellenfél még a szomszéd vendéglő éttermében, ahova az elmaradt párbaj után az egész társaság betért, se tett le mindjárt brutális párbajszonjáról, hanem emberhus híján véres beefsteakkal csillapította vitéz felbuzdulását, még pedig a legnagyobb sikerrel, mert a negyedik pohár kadarkánál már

In den Armen lagen sich beide
Und weinten vor Freude.

— **Korcsolyabál Nagyszentmiklóson.** A nagyszentmiklósi „korcsolya-egylet” február hónap 1-én a „Fekete sas” vendéglő disztermében korcsolyabált rendez. A bál este 9 órakor kezdődik és beléptijegyek személyenként 1 fnt 50 krjával, családonként 4 fntjával válthatók.

— **A nagybecskereki szövetség.** A kereskedelmi miniszter szép kitüntetésben részesítette a Streitmann Antal gimnáziumi tanár vezetése alatt álló nagybecskereki szövetséget, melynek készítményei oly izlésteljes kivitelű és

kitűnő minőségűeknek bizonyultak, hogy a miniszter meghagyta a magyar államvasutaknak, miszerint szőnyegszükségleteiket a nagybecskereki szövétanmühelyből szerezzék be. Az új országházban szükséglenő szőnyegek tudvalevőleg szintén innen fognak kikerülni.

— **Etienne öngyilkossága.** Bécsből írják lapunknak a következőket: Etienne Henrik lovag a Dunagőzhajózási társaság központi felügyelője, a kivel tárgyalások voltak folyamatban nyugdíjazása iránt, két hónapi szabadságáról visszatérve, tegnap éjjel Weidlingam-Bachban agyonlőtte magát.

— **Egy új sportvilágban.** A Koronaszálló egyik emeleti termében tegnap este a nagybecskereki polgári lövész-egylet választmánya által elhatározott jelmez-estély ügyét beszélte meg egy Grünbaum Arnold elnöke alatt álló hatvantagú rendező-bizottság. A bizottsági elnök által előadott program felolvasása közben és után ritka lelkes hangulat uralkodott a terem utolsó zugáig betöltött bizottsági (majd azt mondtuk közönség) tagok sorában, akik között több tisztjével a közös hadsereg és a honvédség is képviselve volt és a melynek sorában havas fejű öreg urak is nagy tüzzel és fiatalos hével buzgólkodtak. A bizottsági ülés Grünbaum Arnoldnak a jelmezestélyre vonatkozó és valóban elismerésre méltó ügyességgel és műgonddal összeállított programja összes pontjait egyhangul elfogadta és az ülésen felmerült pótdöntvényeket is egyértelműséggel magáévá tette. Nagy lelkesedést keltett elnöknek az a bejelentése, hogy dr. Sauerwald honvéd-ezredorvos, társaságunk ismert, kiválóan rokonszenves tagja, a ki a rendezőbizottságnak is egyik érdemes tagja, egy mazurkát szerzett, a melyet a zenekar a lövész-egylet jelmez-estélyen fog először előadni. Az egy új sportvilágban, amint a bizottság a jelmez-estélyt a rajta hivatatos, a sport bármintő ágára vonatkozó jelmezekre való tekintettel elkeresztelte, fényében és sikerében előreláthatólag tulajogja szárnyalni a lövész-egylet eddigi jóbíru multságait is és méltó koronája lesz az ideifarsang vigalmainak. A bizottság ez uton is figyelmeztetni óhajtja a közönséget, hogy a jelmez-estély irányja és jellege legfőképpen egyszerű, de eredeti és elmésen összeállított jelmezek által közelíthető meg, amely czéltől az egyszerűség mellett legelmésőbb és legeredetibb jelmez arany, a sorban utána következő pedig ezüst éremmel jutalmaztatik. A bizottságnál már eddig is számos hölgy és férfi jelmez-csoport ígerte meg az estélyen való megjelenését. A bál rendezők jelmezben fognak „hivataloskodni.” A városunk társadalmi életében oly méltán kedvelt és előnyös multtal diecekvő lövész-egylet jelmez estélyére történő előkészületekről előrehaladásuk arányában esetről esetre még többször szólnak, egyelőre még csak az egylet meghívóját közöljük a következőkben:
A nagybecskereki polgári lövész-egylet február 6-án (farsang utóján) a helybeli kaszinó összes termeiben „Egy új sportvilág” czimen jelmez estélyt rendez, amelyre t. czimet és b. családját tisztelettel meghívja. Az egylet kéri jelmezben való megjelenését és ehhez képest legszívesebben látna a lövész- és vadász-sport, vagy egyáltalában bármintő sportra való tekintettel a legegyszerűbb eszközökkel, legeredetibb módon összeállított jelmezeket. A legegyszerűbb eszközökkel, legeredetibb módon összeállított és az estély jellegének legmegfelelőbb megválogatott hölgy- és férfijelmez arany-, a másodosorban legjobb ezüst éremmel lesz kitüntetve. 1/2 10 órakor a csoportok diszfelvonulása és elléptetése. Az egyes csoportok tagjai kértnek, hogy a diszfelvonulásban elfoglalandó helyök megállapítása végett a rendező-bizottság elnökénél e hónap 31-ig jelentkezni sziveskedjenek.

Táviratok.

Országgyűlés.

(A képviselőház ülése január 18-án.)

Budapest, január 18. (A „Torontál” eredeti távirata.) A képviselőház ma harmadszori olvasásban is megszavazta a telepítési törvényjavaslatot. Lukács Béla kereskedelmi miniszter ezután több kisebb jelentőségű javaslatot terjeszt be: egyike ezeknek a postatakarékpénztárak módosításáról szóló. Pálffy Elemér és Neményi Ambrus néhány bizottsági jelentést tettek,

végül Ugron Gábor felhívta a képviselőház elnökét, figyelmeztesse a minisztereket, hogy a régebbi interpellációkra válaszoljanak.

Legközelebbi ülés szombaton.

Általános kihallgatás.

Budapest, január 18. (A „Torontál” eredeti távirata.) A király a mai általános kihallgatáson számos előkelőséget fogadott, köztük báró Nikolics Feodor országgyűlési képviselőt.

Az erdélyi kath. status a királynál.

Budapest, január 18. (A „Torontál” eredeti távirata.) Ő felsége a király ma az erdélyi kath. status küldöttségét fogadta. Mikor a küldöttségtől kérdésközdött az erdélyi kongruáról és meghallotta, hogy az rendezve van, így szólt a király: — Igazán szép! Erdély az egyetlen hely, a hol a rendezés sikerült.

A király a küldöttség majdnem valamennyi tagját megszólításával tüntette ki.

Kossuth Lajos állapota.

Budapest, január 18. (A „Torontál” eredeti távirata.) Turinból telegrafálják: Egy olasz lap munkatársa meglátogatta az agg Kossuthot a látogatásának eredményéről a következőképpen számol be lapjának:

Kossuthot ma meglátogattam. A megvakulásáról szóló hír kacsa. Látóképeségének semmiféle megzavarása nem következett a kiállott influenza után. A tábornok (az olaszok így irnak és beszélnek Kossuthról. Szerk.) feltűnően soványodik, gyengesége igen nagyfokú s gyógyulása csak lassan halad.

Uj törvényjavaslat.

Budapest, január 18. (A „Torontál” eredeti távirata.) Lukács Béla kereskedelmiügyi miniszter, új törvényjavaslatot dolgoztatott ki a csomagolt áruk hiányos szállításánál történő visszaélések megakadályozására.

Konzervatív párt.

Budapest, január 18. (A „Torontál” eredeti távirata.) Br. Atzél Béla lakásán értekezletek folynak egy magyar konzervatív párt alakítása czéljából. Hír szerint gróf Szapáry Gyula kijelentette, hogy csatlakozik ehhez a párthoz, feltételül azt kötvén ki, hogy a párt a kormányt az egyházpolitikai javaslatokon kívül határozottan támogassa.

Megezafolt kilépési hírek.

Budapest, január 18. (A „Torontál” eredeti távirata.) Hivatalosan jelentik, hogy a Degén Gusztáv és Sipeki Sándornak a szabadelvű-pártból való kilépéséről szóló hír nem felel meg a valóságnak.

Feladv. szerkesztő: Dr. Brájer Lajos.

Hirdetések.

Tej

egy szomszédos svájci tehenészetből (53—2.1)

kapható bármily mennyiségben

Spiró Károlynénál.

Kivánatra a házhoz szállittatik.

Ház-eladás.

A Szerb-templom-utca 648. szám alatti ház szabad kézből kedvező feltételek mellett azonnal eladó. (54—1.1)

Bővebbet alulirt tulajdonosnál

Geiger Manó.

Meghívás.

Az „Antalfalvai járási takarékpénztár részvénytársaság” által
1894. évi február hó 4-én délelőtt 10 órakor
Antalfalván a Grandjean-féle vendéglőben tartandó

I-ső rendes közgyűlésre

a részvényesek ezennel meghivatnak.

T á r g y s o r o z a t:

1. Elnök és jegyző választása.
2. Mérleg- és forgalmi kimutatás előterjesztése.
3. Az igazgatóság és felügyelő bizottság jelentésének tárgyalása.
4. Felügyelő-bizottság választása.

5. Az igazgatóság és felügyelő-bizottság javadalmazásának megállapítása.
6. Esetleges indítványok.
7. Jegyzőkönyv hitelesítésére 2 tag választása.

Kelt Antalfalván, 1894. évi január hó 15-én.

(51—1.1)

Az igazgatóság.

Az „Antalfalvai járási takarékpénztár részvénytársaság” zárszámadása

az 1893-ik évi I-ső üzletévről.

Vagyon.	Mérleg-számla 1893. december 31-én.	Teher.		
Pénztár készlet	1412.22	Részvénytőke	32568.50	
Váltó tárcza	87223.84	Tartalékalap	844.—	
Adósok	285.85	Takarék-betétek	10781.01	
Pancsovai ker. bank és takarék pénztár	6.57	Visszleszámított váltók	42798.—	
Átmeneti kiadások	40.94	Átmeneti kamatok és díjak	1025.87	88017.38
Előlegezett bélyegilleték	74.84	Nyeremény és egyenleg	2399.25	
Szervezési költség	505.83			
Leltár	493.85			
Könyv és nyomtatvány	372.69			
	90416.63			
	<u>90416.63</u>		<u>90416.63</u>	

Tartozik.	Nyereség- és veszteség-számla 1893. december 31-én.	Követel.		
Lakbér	105.—	Váltókamat és leszámítolási díjak	4370.88	
Kezelési költség	122.39	Nyomtatvány-díjak	100.30	4471.18
Tiszti fizetések	436.64			
Takarékbetéti kamat	109.06			
Visszleszámítolási kamat	1298.12			
Bélyegilleték	72			
Nyeremény és egyenleg	2071.93			
	2399.25			
	<u>4471.18</u>		<u>4471.18</u>	

Sebestyén István, könyvelő.

AZ IGAZGATÓSÁG:

Bizek Kornél s. k., vezérigazgató.

Dr. Fischer Miksa s. k. igazgató.

Gergelyi László s. k.

Grandjean János s. k.

Naszluhácz Lajos s. k.

Spitzer Jakab s. k.

Haas Mórítz s. k.

Abelsberg s. k.

Messer s. k.

Ezen mérleget s nyereség- és veszteség-számlát a fő- és segédkönyvekkel tételenként összehasonlítottuk, behatóan megvizsgáltuk és azt teljesen helyesnek és úgy az alapszabályok, valamint a kereskedelmi törvény határozásaiival szigorúan megfelelőnek találtuk.

Kelt Antalfalván, 1894. évi január hó 8-ik napján.

A FELÜGYELŐ-BIZOTTSÁG:

Boschár Lipót s. k.

Jablonszky Miklós s. k., elnök.

Himessy Emil s. k.